

Вријеме је да се позабавимо питањем које, у протекла четири мјесеца, попут баука кружи црногорском јавном сфером – то је питање значења секуларизма и политичке улоге цркве у постђукановићевској Црној Гори.

„Вјерске заједнице су одвојене од државе“, стоји у члану 14 нашег устава. Међутим, које су тачно импликације одвојености о којој ова уставна одредба говори? Како дефинисати секуларизам, и шта под тим појмом подразумевају они који истичу да црква не смије да се бави политиком? Могу ли се одговори на ова питања тражити ван домаћег контекста, у некој страниј (француској или англо-саксонској) политичкој пракси? И има ли уопште смисла, кад говоримо о секуларизму, игнорисати оно што се догодило 30. августа? Овај осврт је прилог расправи на ту тему.

Диге народ, крсти земљу, а варварске ланце сруши□

Могу ли стихови којима је Карађорђа опјевао Његош бити примјерен епитаф његовом

Пише: Феђа Павловић
субота, 02 јануар 2021 18:19

наслѣднику на трону црногорских митрополита, човјеку кога је Црна Гора јесенас сахранила?

На први поглед, чини се да, сем титуле и мантије коју су из сасвим различитих порива обукли, претходник и наслѣдник један с другим нису имали никакве додирне тачке. Није, међутим, случајно Амфилохије Радовић тако предано радио на ревитализацији Његошевог култа у XXI вијеку – „пустињак цетињски“ и митрополит који је, од свих својих титуларних претходника, баш у њему препознао „ловћенског тајновица“ били су, заправо, по много чему слични.

Обојица су, попут Св. Павла, ‘Јеврејима били као Јевреји а слабима као слаби’ Као што је Амфилохије у Његошу видио – или, боље речено, одлучио да види – пјесника и теолошки надахнутог аутора Луче микрокозма, а не свирепог аутократу (што је такође могао да види), тако данас у Амфилохију једни препознају лик светитеља с манастирске фреске, а други вука у јагњећој кожи. А истина је да су обојица у себи сажимали противрјечност која превазилази и један и други клише – та два попа јанусовског лица били су, у исти мах, пастири и хајдуци, с Библијом у једној руци и џефердаром у другој, загледи у „свод плаветни неба свештенога“, а урасли, попут драче, у наш крш. Занесени свијетом ког су се одрекли, били су налик оним великим презрителима у којима је Ниче препознавао „велике штоваоце и стријеле чезнућа за другом обалом” – то што их је вукло да у тишини ноћног бдијења трагају за трансцендентним, дању им је давало снаге да дувају у ратни рог. И баш као што је Његошева смрт означила прекретницу у историји црногорске државе, Амфилохијева сахрана, та постхумна коронација, огласила је почетак једног новог раздобља у политичком животу наше заједнице.

Секуларизам и политичка улога цркве у Црној Гори - стакло се може разбити само једном

Пише: Феђа Павловић
субота, 02 јануар 2021 18:19

Секуларизам и политичка улога цркве у Црној Гори - стакло се може разбити само једном

Пише: Феђа Павловић
субота, 02 јануар 2021 18:19

Пише: Феђа Павловић
субота, 02 јануар 2021 18:19

Секуларизам и политичка улога цркве у Црној Гори - стакло се може разбити само једном

Пише: Феђа Павловић
субота, 02 јануар 2021 18:19

Секуларизам и политичка улога цркве у Црној Гори - стакло се може разбити само једном

Пише: Феђа Павловић
субота, 02 јануар 2021 18:19

